

УДК 342.1

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.3.45>

МЕНЖЕГА М.О.

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ, ЩО ВИНИКАЮТЬ ПІД ЧАС ПРОДОВЖЕННЯ СТРОКУ  
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ  
ДО ПОВІДОМЛЕННЯ ОСОБИ ПРО ПІДОЗРУ**

**PROBLEMATIC ISSUES THAT ARISE DURING THE EXTENSION OF THE PRE-  
TRIAL INVESTIGATION OF CRIMINAL PROCEEDINGS  
BEFORE NOTIFYING THE PERSON OF SUSPICION**

Метою статті є дослідження підстав продовження строків досудового розслідування та аналіз судової практики, а саме випадків відмови слідчими суддями у задоволенні клопотань сторони обвинувачення у продовженні строків досудового розслідування. У статті викладено та проаналізовано поняття строків досудового розслідування, підстави та порядок продовження строків досудового розслідування у кримінальному провадженні слідчим суддею та підстави для відмови у задоволенні клопотання про продовження строку досудового розслідування стороні обвинувачення. Наголошено, що постанови про закриття кримінального провадження скасовуються після перевірки їх вмотивованості та обґрунтованості прокурором (у разі винесення постанови слідчим) або ж слідчим суддею. Тобто, у разі скасування постанови, відповідний суб'єкт пояснює свою позицію, зокрема тим, що постанова була винесена необґрунтовано або передчасно, що вказує на зловживання сторони обвинувачення або небажання здійснювати досудове розслідування, що підтверджує нашу вищевказану думку. З'ясовано, що існують непоодинокі випадки, коли сторона обвинувачення подає клопотання про продовження строку досудового розслідування, мотивуючи власну позицію, зокрема, тим, що строки не пройшли, оскільки строк досудового розслідування кримінального провадження відновлюється після отримання прокурором (або органом досудового розслідування) копії ухвали слідчого судді про скасування постанови про закриття кримінального провадження та внесення відповідним суб'єктом відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань про відновлення проведення кримінального провадження. Зроблено висновок, що інститут строків досудового розслідування кримінального провадження є важливим елементом, порушення якого спровокує недотримання інтересів, прав та свобод учасників кримінального провадження та осіб, щодо яких здійснюється провадження. Так, для уникнення будь-яких протиріч законодавець має внести зміни до КПК України, тим самим прибрати усілякі випадки, які б дозволяли неоднозначно трактувати норми КПК України та зловживати органом досудового розслідування своїм процесуальним становищем та, що, в свою чергу, допомогло б слідчим суддям уникати помилок при вирішенні справ.

**Ключові слова:** *слідчий суддя, строки досудового розслідування, підстави для задоволення клопотання, підстави для відмови у задоволенні клопотання.*

The purpose of the article is to study the grounds for extending the pre-trial investigation and analysis of judicial practice, namely cases of refusal by investigating judges to satisfy the motions of the prosecution to extend the pre-trial investigation. The article sets out and analyzes the concept of pre-trial investigation, grounds and procedure for extending pre-trial investigation in criminal proceedings by an investigating judge and grounds for refusing to grant a request to extend the pre-trial investigation to the prosecution. It is emphasized that decisions to close criminal proceedings are revoked

after checking their motivation and validity by the prosecutor (if the decision is made by the investigator) or the investigating judge. That is, in the case of revocation of the decision, the relevant entity explains its position, in particular by the fact that the decision was made unreasonably or prematurely, indicating abuse by the prosecution or unwillingness to conduct a pre-trial investigation, which confirms our above opinion. It was found that there are many cases when the prosecution requests an extension of the pre-trial investigation, citing the fact that the deadline has not expired, as the pre-trial investigation is resumed after the prosecutor (or pre-trial body) receives a copy decisions of the investigating judge on cancellation of the decision on closing of criminal proceedings and entering by the corresponding subject of information in the Uniform register of pre-judicial investigations on resumption of carrying out criminal proceedings. It is concluded that the institute of terms of pre-trial investigation of criminal proceedings is an important element, violation of which will provoke non-compliance with the interests, rights and freedoms of participants in criminal proceedings and persons subject to proceedings. Thus, in order to avoid any contradictions, the legislator should amend the CPC of Ukraine, thus removing all cases that would allow ambiguous interpretation of the CPC of Ukraine and abuse the pre-trial investigation body of its procedural position and, in turn, would help investigating judges. avoid mistakes when solving cases.

**Key words:** *investigating judge, terms of pre-trial investigation, grounds for granting the petition, grounds for refusing to grant the petition.*

**Постановка проблеми.** Однією із основоположних засад кримінального процесу України є принцип розумності строків. Так, законодавець потребує, щоб будь-яке кримінальне провадження було завершено в певні часові межі.

Зокрема, пункт 1 частини 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод встановлює, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення [1].

Недотримання процесуальних строків, які встановлено кримінальним процесуальним законодавством України, призводить до порушення прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а за певних умов загалом унеможливує належний захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень. Адже насправді строки сприяють дотриманню прав і законних інтересів осіб, залучених до кримінального процесу [2].

Слідчий суддя є незалежним суб'єктом, який, зокрема здійснює контроль за дотриманням стороною обвинувачення строків досудового розслідування, тим самим слідкує за недопустимістю порушення прав, свобод та законних інтересів осіб на досудовому розслідуванні.

**Метою статті** є дослідження підстав продовження строків досудового розслідування та аналіз судової практики, а саме випадків відмови слідчими суддями у задоволенні клопотань сторони обвинувачення у продовженні строків досудового розслідування.

**Виклад основного матеріалу.** Проблема строків досудового розслідування у кримінальному провадженні досі є неповно врегульованою законодавцем у Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПК України).

На думку судді Вищого антикорупційного суду, Віри Михайленко, строки досудового розслідування мають важливе значення з точки зору як раціональності та ефективності кримінального провадження, так і узгодження потреб розслідування з правами і інтересами осіб, залучених до нього. Кримінальне провадження не може тривати хаотично і невизначений час, а продовження його строків має обумовлюватися не тим, що орган досудового розслідування чогось не встиг, а реальною необхідністю додаткового часу для проведення всіх процесуальних дій, спрямованих на встановлення обставин вчиненого кримінального правопорушення [3].

Виникають непоодинокі випадки, коли сторона захисту звертається до слідчого судді із клопотанням про закриття кримінального провадження на підставі частини 9 статті 284 КПК України, а саме: якщо закінчилися строки досудового розслідування з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня повідомлення особі про підозру, встановлені частиною першою статті 219 цього Кодексу, слідчий суддя може винести ухвалу про закриття кримінального провадження за клопотанням іншої

особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування, або її представника [4].

Відповідно до статті 28 КПК України під час кримінального провадження кожна процесуальна дія або процесуальне рішення повинні бути виконані або прийняті в розумні строки. Розумними вважаються строки, що є об'єктивно необхідними для виконання процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень. Розумні строки не можуть перевищувати передбачені цим Кодексом строки виконання окремих процесуальних дій або прийняття окремих процесуальних рішень. Проведення досудового розслідування у розумні строки забезпечує прокурор, слідчий суддя (в частині строків розгляду питань, віднесених до його компетенції), а судового провадження – суд [4].

Під процесуальним строком у найширшому значенні розуміється встановлений законом, підзаконним нормативним актом або рішенням уповноваженої на те посадової особи час для виконання суб'єктами кримінально – процесуальних відносин певних процесуальних дій (іноді утримання від них) або прийняття процесуальних рішень [5]. У частині 1 статті 113 КПК України законодавець визначив, що процесуальні строки – це встановлені законом або відповідно до нього прокурором, слідчим суддею або судом проміжки часу, у межах яких учасники кримінального провадження зобов'язані (мають право) приймати процесуальні рішення чи вчиняти процесуальні дії [4].

Відповідно до частини 1 статті 219 КПК України строк досудового розслідування обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження. Частиною 2 статті 219 КПК України встановлено, що строк досудового розслідування з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня повідомлення особі про підозру становить: дванадцять місяців – у кримінальному провадженні щодо нетяжкого злочину; вісімнадцять місяців – у кримінальному провадженні щодо тяжкого або особливо тяжкого злочину [4].

З урахуванням складності кримінального провадження та завантаженості сторони обвинувачення неодноразово зустрічаються випадки, коли неможливо провести необхідні слідчі та розшукові дії для повідомлення особі про підозру або закриття кримінального провадження. В такому випадку слідчий за погодженням з прокурором або прокурор, як того вимагає стаття 294 КПК України, може звернутися із клопотанням до слідчого судді з метою продовження строку, визначеного статтею 219 КПК України, на строк, встановлений пунктами 2 і 3 частини четвертої статті 219 цього Кодексу (на шість місяців у разі здійснення провадження щодо нетяжкого злочину та на дванадцять місяців у разі здійснення провадження щодо тяжкого або особливо тяжкого злочину).

В свою чергу, слідчий суддя може постановити ухвалу про задоволення клопотання сторони обвинувачення та продовження строку досудового розслідування у разі дотримання слідчим або прокурором вимог частини 2 статті 295-1 КПК України.

Аналізуючи статті КПК України, що регулюють перебіг строків досудового розслідування під час здійснення провадження щодо проступків, можна дійти висновку, що законодавець не врегулював у нормах Закону кінцеву межу розслідування проступків до повідомлення особі про підозру.

В свою чергу, слід зазначити, що до 01.07.2020 року, а саме до набрання чинності Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» №2617-VIII, КПК України врегулював питання щодо строку досудового розслідування з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня повідомлення особі про підозру щодо проступків, а саме такий строк становив шість місяців.

Василь Фаринник, керуючий партнер АО «CREDENCE», д.ю.н., заслужений юрист України, зазначає, що теоретично у таких ситуаціях та правових колізіях на допомогу приходять аналогія закону, закріплена в частині 6 статті 9 КПК України, де вказано, що у випадках, коли положення КПК України не регулюють або неоднозначно регулюють питання кримінального провадження, застосовуються загальні засади, визначені частиною 1 статті 7 КПК України.

Аналогію закону слід застосовувати для належного захисту прав людини, враховуючи, що для більш тяжких кримінальних правопорушень законодавством передбачено обов'язок закриття

провадження у випадку закінчення строку досудового розслідування до повідомлення особі про підозру, а для кримінальних проступків такий обов'язок відсутній [6].

В свою чергу, судова практика не є солідарною із вищевказаною позицією.

Зокрема, слідчий суддя Печерського районного суду м. Києва у справі № 757/62139/21-к відмовив у задоволенні клопотання заявника про закриття кримінального провадження за підозрою ОСОБА\_1 у вчиненні кримінального проступку, передбаченого ч. 4 ст. 358 КК України, у зв'язку із закінченням строку дізнання до дня повідомлення ОСОБА\_1 про підозру. При постановленні ухвали слідчий суддя дійшов висновку, що нормами Кримінального процесуального кодексу України, зокрема ст. 219 КПК України, врегульований строк проведення досудового розслідування до моменту повідомлення особі про підозру лише щодо злочинів. Водночас норми КПК не встановлюють строків проведення дізнання щодо кримінальних проступків до повідомлення особі про підозру, відповідно і не передбачають необхідності продовження таких строків.

Тож, на нашу думку, слід зазначити, що законодавець для уникнення будь-яких колізій та протиріч має внести зміни до частини 2 статті 219 КПК України та встановити межі здійснення досудового розслідування проступків до повідомлення особі про підозру.

Окрім вказаного, за результатом розгляду клопотання сторони обвинувачення про продовження строку досудового розслідування, слідчий суддя може постановити ухвалу, якою буде відмовлено у задоволенні клопотання. Так, відповідно до частини 4 статті 295-1 КПК України слідчий суддя відмовляє у задоволенні клопотання про продовження строку досудового розслідування до повідомлення особі про підозру у разі його протиправності та необґрунтованості. Згідно з частиною 6 попередньоозначеної статті про відмову у задоволенні клопотання про продовження строку досудового розслідування слідчим суддею постановляється вмотивована ухвала.

Одним із найпоширеніших випадків, коли слідчі судді відмовляють у задоволенні клопотання сторони обвинувачення, є подання клопотання поза межами строків досудового розслідування, тобто, коли такі строки сплинули. Як ми зазначали раніше, частина 1 статті 219 КПК України встановлює загальне правило, що строк досудового розслідування обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР до дня, окрім іншого, ухвалення рішення про закриття кримінального провадження.

Вичерпний перелік винятків із загального правила міститься в частині 5 статті 219 КПК України. Ними є:

- строк із дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до винесення постанови про відновлення кримінального провадження;
- строк ознайомлення з матеріалами досудового розслідування сторонами кримінального провадження (виконання вимог статті 290 КПК України).

Таким чином, строк з моменту закриття кримінального провадження до моменту скасування слідчим суддею такої постанови прокурора (або слідчого) не входить до цих винятків. Відповідно, строк із дня винесення постанови про закриття кримінального провадження до дня скасування цієї постанови слідчим суддею включається до загального строку досудового розслідування [7].

Судова практика не є єдиною у разі зіткнення із вказаним під час розгляду клопотань. Зокрема, слідчі судді йдуть на зустріч сторони обвинувачення та не враховують строк з моменту винесення постанови про закриття кримінального провадження до скасування вказаної постанови слідчим суддею у загальний строк досудового розслідування. Натомість, існують непоодинокі випадки, коли слідчі судді відмовляють у задоволенні клопотання сторони обвинувачення через вищевказані підстави. Так, в ухвалі Шевченківського районного суду м. Києва у справі № 761/23143/20 слідчий суддя дійшов наступного висновку: проте висновки слідчого в клопотанні про те, що необхідно виключити із загальних строків досудового розслідування строки від закриття кримінального провадження до скасування такого рішення не ґрунтуються на кримінальному процесуальному законі.

Так, перелік випадків, коли строк не включається в строки досудового розслідування, визначені статтею 219 КПК України, є обмеженим та визначений правилами частини 5 статті 219 КПК України, а саме: строк із дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до винесення постанови про відновлення кримінального провадження, а також строк ознайомлення з матеріалами досудового розслідування сторонами кримінального провадження в порядку, передбаченому статтею 290 цього Кодексу.

Строк із дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до дня її скасування слідчим суддею включається у строки, передбачені цією статтею.

На нашу думку, важко не погодитися із вищевказаною позицією, оскільки існують непоодинокі випадки, коли слідчі та прокурори свідомо виносять постанови про закриття кримінального провадження, щоб «продовжити» строк досудового розслідування кримінального провадження, в якому виникли «труднощі». Натомість, завданням кримінального провадження відповідно до статті 2 КПК України, окрім іншого, є охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду. Так, вищезазначені дії сторони обвинувачення можна розцінювати як зловживання частковою неунормованністю законодавця у Кодексі. Використовуючи такі засоби штучного продовження строку досудового розслідування, сторона обвинувачення порушує права осіб щодо яких здійснюється провадження, яким, на час розгляду клопотання, не повідомлено про підозру. Саме в даному випадку винятково виявляється роль слідчого судді, а саме – судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні.

Окрім того, слід зазначити, що постанови про закриття кримінального провадження скасовуються після перевірки їх вмотивованості та обґрунтованості прокурором (у разі винесення постанови слідчим) або ж слідчим суддею. Тобто, у разі скасування постанови, відповідний суб'єкт пояснює свою позицію, зокрема тим, що постанова була винесена необґрунтовано або передчасно, що вказує на зловживання сторони обвинувачення або небажання здійснювати досудове розслідування, що підтверджує нашу вищевказану думку.

Проаналізувавши судову практику, слід навести наступну позицію слідчих суддів у разі відмови у задоволенні клопотання сторони обвинувачення.

Так, існують непоодинокі випадки, коли сторона обвинувачення подає клопотання про продовження строку досудового розслідування, мотивуючи власну позицію, зокрема, тим, що строки не пройшли, оскільки строк досудового розслідування кримінального провадження відновлюється після отримання прокурором (або органом досудового розслідування) копії ухвали слідчого судді про скасування постанови про закриття кримінального провадження та внесення відповідним суб'єктом відомостей до ЄРДР про відновлення проведення кримінального провадження.

Так, аналізуючи вказані випадки, слід зазначити, що слідчі судді здебільшого відмовляють у задоволенні таких клопотань, оскільки вони подані поза межами строків досудового розслідування.

Слідчий суддя Печерського районного суду м. Києва, постановивши ухвалу у справі № 757/2816/22-к, зазначив, що фактичне відновлення слідчим або прокурором досудового розслідування не впливає на перебіг строку досудового розслідування, оскільки скасування постанови про закриття кримінального провадження відновлює перебіг такого строку. Тобто скасування постанови про закриття кримінального провадження є самостійним процесуальним рішенням, яким відновлюється перебіг строку досудового розслідування, та яке не потребує будь-яких додаткових дій для його реалізації.

**Висновки.** Отже, слід зазначити, що інститут строків досудового розслідування кримінального провадження є важливим елементом, порушення якого спровокує недотримання інтересів, прав та свобод учасників кримінального провадження та осіб, щодо яких здійснюється провадження. Так, для уникнення будь-яких протиріч (про які ми зазначали вище) законодавець має внести зміни до КПК України, тим самим прибрати усілякі випадки, які б дозволяли неоднозначно трактувати норми КПК України та зловживати органом досудового розслідування своїм процесуальним становищем та, що, в свою чергу, допомогло б слідчим суддям уникати помилок при вирішенні справ.

#### Список використаних джерел:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. {Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97} з поправками, внесеними відповідно до положень Протоколів № 11, 14 та 15 з Протоколами № 1, 4, 6, 7, 12, 13 та 16. URL: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_004#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text)

2. Жмудінський В. П. «Проблеми правового регулювання порядку продовження строку досудового розслідування». *ВІСНИК НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. Вип. 1(49). 2021. URL: <http://socio-journal.kpi.kiev.ua/archive/2021/1/17.pdf>

3. Віра Михайленко. Креативність чи безсистемність? Дві системи обчислення і продовження строків досудового розслідування. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/sudova-praktika/kreativnist-chi-bezsistemnist-dvi-sistemi-obchislennya-i-prodovzhennya-strokov-dosudovogo-rozsliduvannya.html>

4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#top>

5. Кримінальний процес : підручник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. ; за заг. ред. А. Я. Хитри, Р. М. Шехавцова, В. В. Луцика. Львів : ЛьвДУВС, 2019. Ч. 1. 532 с.

6. Василь Фаринник. Як довго може тривати дізнання без вручення особі підозри. URL: [https://zib.com.ua/ua/146456-yak\\_dovgo\\_mozhe\\_trivati\\_diznannya\\_bez\\_vruchennya\\_osobi\\_pidoz.html](https://zib.com.ua/ua/146456-yak_dovgo_mozhe_trivati_diznannya_bez_vruchennya_osobi_pidoz.html)

7. Ірина Ордець. Як обчислювати строк досудового розслідування в разі скасування судом постанови про закриття кримінального провадження. URL: [https://zib.com.ua/ua/146613-yak\\_obchislyuvati\\_strok\\_dosudovogo\\_rozsliduvannya\\_v\\_razi\\_ska.html?fbclid=IwAR1e7SKmwW9R8LQJ-YzHB4GjBoqffGKT2h-R8nJz1ARf-cVUTIWyBjRhw](https://zib.com.ua/ua/146613-yak_obchislyuvati_strok_dosudovogo_rozsliduvannya_v_razi_ska.html?fbclid=IwAR1e7SKmwW9R8LQJ-YzHB4GjBoqffGKT2h-R8nJz1ARf-cVUTIWyBjRhw)

УДК 343.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.3.46>

МОВЧАН Р.В.

## ОСОБА ЗЛОЧИНЦЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ НЕЗАКОННОГО ПОВОДЖЕННЯ ЗІ ЗБРОЄЮ, БОЙОВИМИ ПРИПАСАМИ, ВИБУХОВИМИ РЕЧОВИНАМИ ТА ВИБУХОВИМИ ПРИСТРОЯМИ

### THE PERSON OF THE CRIMINAL AS AN ELEMENT OF THE CRIMINAL CHARACTERISTICS OF ILLEGAL HANDLING OF WEAPONS, AMMUNITION, EXPLOSIVES AND EXPLOSIVE DEVICES

У статті на основі системного аналізу теоретичних наукових положень, норм законодавства та матеріалів слідчої і судової практики розкриваються проблемні питання щодо особи злочинця як елемента криміналістичної характеристики незаконного поведіння зі зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами та вибуховими пристроями, визначається зміст цього елемента та обґрунтовується його структура й кореляційні зв'язки особи злочинця з іншими елементами криміналістичної характеристики. За мотивами вчинення злочинців було класифіковано на декілька груп: 1) особи, які вчиняють кримінальні правопорушення переслідуючи матеріальну вигоду – «бізнесмени». Для злочинних угруповань, що спеціалізуються на торгівлі зброєю та бойовими припасами, характерним є такий розподіл ролей: організатор, перевізник, майстер по зброї, охоронці, водії, особи, які надають приміщення для зберігання таких предметів, або відповідають за пошук клієнтів тощо. На кожній стадії є конкретна особа, яка відповідає за певний етап постановня чи зберігання зброї. Особи, які використовують службове становище для розкрадання зброї, потенційно можуть бути: а) особи, яким зброю видано для виконання службових обов'язків (військовослужбовці, співробітники правоохоронних органів); б) матеріально-відповідальні, які зобов'язані забезпечити збереження зброї (начальники складів озброєння, командири підрозділів тощо); в) особи, які безпосередньо виконують обов'язки з охорони озброєння (охоронці, часові); г) особи, які обслуговують, ремонтують зброєю, а також виконують інші роботи в сховищах озброєння (наприклад, вантажно-розвантажувальні роботи); д) особи, в чій обов'язки входить знищення, утилізація зброї; 2) особи, які вчиняють кримінальні правопорушення з метою забезпечення власної безпеки, для самозахисту, охоти або рибальства та «на всякий випадок» – випадкові; 3) особи, які мали наміри з вчинення інших кримінальних правопорушень із застосуванням зброї, але вчасно були викриті –

---

© МОВЧАН Р.В. – здобувач (ПрАТ «Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна Академія управління персоналом»)